

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/224/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217212983
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1217212983.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: T. Y. Z. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom M., H. č. XXX/XX, zastúpená JUDr. Karol Spišák, advokát, Bratislava, Bajkalská č. 5/C, proti žalovanému: BAVARIS FACILITY SERVICES s.r.o., Vyšný Skálnik č. 75, IČO: 45 657 084, zastúpený Jozef Buday - advokát, s. r. o., Bratislava, Štefánikova č. 15, IČO: 47 232 404, za ktorú koná Mgr. Jozef Buday, o náhradu škody na zdraví a ochranu osobnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 16. januára 2019, č.k. 16 C 41/2017-196, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 16. januára 2019, č.k. 41/2017-196, p o t v r d z u j e.

16 C

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16. januára 2019, č.k. 16 C 41/2017-196, zamietol žalobu žalobkyne a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 415, § 420 ods. 1, 3, § 444, § 446 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala od žalovaného zaplata sumy 3.178,80 € titulom náhrady škody za bolesti, sumy 1.059,60 € z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, náhrady účelných nákladov na liečenie vo výške 239,93 €, náhrady za stratu na zárobku vo výške 116,55 €, hmotnoprávneho príslušenstva pohľadávky vo výške 502,63 € a sumy 1.000,- € ako náhrady nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv. Taktiež sa domáhala náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 4.1.2016 okolo 13:00 hod. smerovala do sídla odštepného závodu žalovaného, nachádzajúceho sa v budove na ulici Učiteľská 15, Bratislava za účelom plnenia Zmluvy o poskytnutí služieb uzavretej medzi žalovaným a OZ ŠtyriM, v mene ktorého žalobkyňa koná. K budove vo vlastníctve žalovaného bolo možné sa dostať po dláždenom chodníku, ktorý však bol vzhľadom na sneženie a mráz šmykľavý a zľadovatý. Žalobkyňa preto prešla z chodníka na betónovú plochu, nachádzajúcu sa vedľa dláždeného chodníka, určenú na vjazd motorových vozidiel. Táto plocha bola zasnežená, neodhrnutá a neupravená proti šmyku, avšak žalobkyňa sa zdala schodnejšia, keďže nebola pokrytá ľadom. Napriek tomu, že žalobkyňa sa pohybovala pomaly a opatrne a mala vhodnú zimnú obuv s nízkym opätkom, na betónovej ploche sa pošmykla a spadla, pretože ako po páde zistila, pod vrstvou snehu bol ľad. Žalobkyňa zostala po páde ležať na zemi a nemohla sa postaviť. Hneď za žalobkyňou do dvora vošiel pán F., zamestnanec žalovaného, ktorý zavolať pomoc ostatných zamestnancov (U. Q., K. J., Y. X.), ktorí následne zavolať rýchlu zdravotnú službu. Následne jeden zo zamestnancov, pán F., po príkaze nadriadeného zamestnanca, dláždený chodník ako aj betónovú plochu posypal cestnou soľou. Žalobkyňa bola následne prevezená

do nemocnice v Bratislave - mestskej časti Ružinov, kde bola v dôsledku úrazu - pádu, konštatovaná zlomenina kostí nohy - písťaly a ihlice. Na základe zranení, ktoré žalobkyňa utrpela pri páde na pozemku vo vlastníctve žalovaného, musela byť dňa 5.1.2016 operovaná a operačným výkonom jej boli do postihnutých častí nohy vložené skrutky, ktoré jej v nohe ostanú pravdepodobne natrvalo. Po ukončení hospitalizácie v nemocnici bola žalobkyňa dňa 8.1.2016 prepustená do liečby v domácom prostredí. Počas nasledujúcich 9 týždňov mala ortézu a na zlomenej nohe chodila iba za pomoci bariel, pričom jej zdravotný stav si vyžadoval intenzívnu starostlivosť a pomoc inej osoby. Po úraze oslovila žalovaného s požiadavkou na náhradu škody na zdraví. Žalovaný odmietol tento nárok nahradiť. Listom zo dňa 12.9.2016 vyzvala žalovaného na náhradu škody na zdraví a náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaný, listom doručeným žalobkyňi dňa 10.10.2016, jej odmietol nahradiť škodu na zdraví a nemajetkovú ujmu, ktorá jej vznikla v dôsledku úrazu a tú jej neuhradil ani z časti. K nároku na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyňa uviedla, že dňa 7.7.2016 vypracoval MUDr. Y. V. lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, v ktorom ohodnotil bolestné žalobkyne počtom bodov 180 a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne počtom bodov 60. Podľa opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. S02491-OL-2016 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2016 je hodnota bodu pre účely určenia sumy náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia stanovená na sumu 17,66 €. Na základe uvedeného náhrada za bolesť žalobkyne predstavuje sumu 3.178,80 € a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne predstavuje sumu 1.059,60 €. Nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečením žalobkyňa odôvodnila tým, že tieto jej vznikli ako náklady na dopravu k lekárovi za účelom kontrolných lekárskeho vyšetrení v Univerzitnej nemocnici Bratislava, Nemocnica Ružinov, Bratislava, ktoré absolvovala v dňoch 8.1.2016, 25.1.2016, 8.2.2016, 7.3.2016, 9.3.2016, 11.4.2016, 9.5.2016 a 16.6.2016, ktoré spolu predstavujú sumu 68,- €. Ďalej žalobkyňa uviedla, že na deň 15.1.2016 mala naplánovanú cestu autobusom do Paríža, za účelom návštevy svojej dcéry, ktorej sa narodilo dieťa. Žalobkyňa však kvôli úrazu nedokázala odcestovať za svojou dcérou, aby jej pomohla so starostlivosťou o dieťa po pôrode, a aby strávila čas so svojím vnúčaťom. Zakúpený cestovný lístok nebolo možné stornovať z dôvodu, že bol zakúpený v zľave. Keďže nemohla odcestovať, vznikla jej aj škoda vo výške ceny cestovného lístka, a to 35,- €. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyňa uviedla, že uvedenou udalosťou došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostného práva na život a zdravie a zároveň k neoprávnenému zásahu do jej súkromného a rodinného života. Bezprostredne 9 týždňov po úraze jej intenzívnu starostlivosť poskytovali jej synovia. Je trvalo obmedzená aj vo svojom spoločenskom, kultúrnom a športovom živote. V minulosti rada navštevovala kultúrne podujatia, ako divadlo alebo ples, a taktiež obľubovala turistické vychádzky, ktoré už teraz, kvôli zraneniu, nemôže absolvovať vôbec. K preukázaniu dôvodnosti uplatnenia tohto nároku poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.5.2014. sp. zn 7 Cdo 65/2013. Vzhľadom na to, že úrazom bolo zasiahnuté nielen do zdravia, ale aj do osobnostnej sféry žalobkyne a tiež aj do života jej rodiny, uplatňuje si aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- €.

1.2. Žalovaný nárok žalobkyne odmietol. Zdôraznil, že žalobkyňa nešla po dláždenom chodníku pre peších, ale po ceste slúžiacej pre motorové vozidlá. Zotrval na tom, že chodník ako aj príjazdová cesta pre motorové vozidlá, boli riadne odpratane a ošetrené proti šmyku. Údržbu prístupových ciest k budove (chodníka ako aj príjazdovej cesty) vykonávajú zamestnanci žalovaného (údržbár) vždy ráno a následne podľa potreby. Rovnako tomu bolo tak aj v daný deň. Svedčí o tom aj skutočnosť, že nedošlo k pádu žiadneho zamestnanca žalovaného ani žiadneho z nájomcov priestorov v budove (resp. ich zástupcov), hoci prechádzali k budove niekoľkokrát za deň. Zároveň poukázal na skutočnosť, že sama žalobkyňa uviedla, že nekráčala po chodníku určenom pre peších, ale po príjazdovej ceste určenej pre motorové vozidlá, čím podľa žalovaného nie je možné zodpovednosť za jej vzniknutú škodu pričítať žalovanému. Je absolútne nevyhnutné, aby aj osoba kráčajúca v zimnom teréne kráčala opatrne a mala vhodnú obuv. Hoci žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie k jej predžalobnej výzve uvádza, že vhodnú obuv mala, svedkovia udalosti hodnotili jej obuv ako neprimeranú - na vysokom opätku. Podľa žalovaného nevhodná obuv mohla byť dôvodom, prečo sa žalobkyňa pošmykla aj na odhrnutej a ošetrenej ceste. K žalobkyňou uplatnenému nároku podľa § 420a Občianskeho zákonníka žalovaný uviedol, že svoju zodpovednosť popiera, keďže v žiadnom prípade nemohlo ísť o škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou. Samotný fakt, že existuje zmluvný vzťah medzi stranami, nemôže automaticky znamenať zodpovednosť podľa tohto ustanovenia. V takom prípade by úplne stratila zmysel úprava zodpovednosti za škodu v dôsledku porušenia zmluvy, keďže by vždy išlo zodpovednosť spôsobenú prevádzkovou činnosťou. Žalovaný zotrval na tom, že neporušil žiadnu svoju právnu povinnosť vo vzťahu k údržbe chodníka a príjazdovej cesty pre motorové vozidlá na svojom pozemku, a preto ani

nemôže byť daná jeho zodpovednosť za škodu vzniknutú žalobkyňi. K rozsahu náhrady škody uviedol, že škoda, ktorú si žalobkyňa uplatňuje ako náklady na cestovanie, ktoré zrejme znášala tretia osoba, neboli náklady žalobkyne, a preto si ich nemôže uplatňovať ona. Žalobkyňa taktiež ničím nepreukázala dôvodnosť uplatnených nákladov vo výške 502,63 €, uhradených ako odmena advokátovi. Taktiež v žalobe absentuje popis, ako bola vypočítaná výška náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti žalobkyne.

1.3. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že tvrdenia žalovaného o tom, že žiadna iná osoba, ako žalobkyňa, v daný deň neutrpela na pozemku úraz, je v tomto prípade úplne irelevantná. Zotrvála na tvrdeniach, že chodník ako aj prístupová cesta neboli riadne očistené. K zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou uviedla, že do priestorov žalovaného išla za účelom plnenia povinností, ktoré jej vyplývali zo zmluvy - mala poskytnúť poradenstvo pri začatí upratovacích služieb u nového zákazníka žalovaného a v sklade žalovaného mala dohliadnuť na zabezpečenie čistiacich prostriedkov a pomôcok pre upratovačky. V prípade, ak by sa súd s uvedenou argumentáciou nestotožnil, škoda na zdraví žalobkyne vznikla porušením povinnosti žalovaného zabezpečiť schodnosť prístupových ciest k budove. Až po páde žalobkyne jeden zo zamestnancov žalovaného, pán F., po príkaze nadriadeného zamestnanca, dláždený chodník ako aj betónovú plochu posypal cestnou soľou. Všetky argumenty žalovaného o tom, že žalobkyňa mala nevhodnú obuv a pri chôdzi na zľadovatenom povrchu nezvýšila opatrnosť, považuje za absurdné.

1.4. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne žiadal súd, aby posúdil jeho zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobkyňi a to vo vzťahu k jednotlivým, ňou uplatneným, nárokom. Zdôraznil, že svoje nároky nepodložila žiadnymi dôkazmi.

1.5. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa dňa 4.1.2016 okolo 13:00 hodiny smerovala do objektu žalovaného nachádzajúceho sa na Učiteľskej ulici č.15 v Bratislave za účelom plnenia služieb v zmysle Zmluvy o poskytnutí služieb. Sporná nebola ani tá skutočnosť, že pri vstupe do objektu žalovaného došlo v uvedený deň k pošmyknutiu sa žalobkyne, jej následnému pádu a poraneniu dolnej končatiny. Po páde žalobkyne v areáli žalovaného bola privolaná záchranná služba, čo vyplýva zo Záznamu o zhodnotení zdravotného stavu vypracovaného Záchranou zdravotnou službou Bratislava dňa 4.1.2016 o 13:07. Z obsahu záznamu vyplýva, že pacientka t.j. žalobkyňa udáva, že sa náhle pošmykla na ľade, počula prasknutie v oblasti členka a pociťuje bolesť a ťpnutie. Iné poranenia neuviedla. Ako diagnóza je na zázname uvedená: „susp.fract.členka, pád na ľade“. Z lekárskej prepúšťacej správy zo dňa 8.1.2016 vyplýva, že žalobkyňa bola dňa 8.1.2016 prepustená do domáceho liečenia, po absolvovaní operačného zákroku. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebola medzi stranami sporná skutočnosť, že medzi žalobkyňou resp. OZ ŠtyriM, ktorého je žalobkyňa štatutárnou zástupkyňou, ako poskytovateľom a žalovaným ako objednávateľom bola dňa 18.11.2015 uzavretá Zmluva o poskytnutí služieb (ďalej len Zmluva). Z obsahu tejto zmluvy vyplýva, že poskytovateľ sa zaväzuje poskytovať objednávateľovi okrem iných aj služby v oblasti upratovacích služieb. Žalobkyňa v konaní zotrvala na tom, že žalovaný schodnosť chodníka riadne nezabezpečil. Dôvodom úrazu bol pád na ľade. Ako dôkaz na preukázanie tvrdení uvedených v žalobe navrhla vypočuť svedka Y. F. a navrhla súdu vyžiadať záznam z operačného strediska Záchranej zdravotnej služby SR. Čestné prehlásenia zamestnancov a nájomcov žalovaného v jeho objekte nepovažovala za objektívne, vzhľadom na vzťah nadriadenosti a podriadenosti. Z obsahu CD nosiča so záznamom z operačného strediska záchranej zdravotnej služby SR súd zistil, že k žalobkyňi bola privolaná záchranná zdravotná služba, kde osoba, ktorá nahlasovala úraz, uviedla pošmyknutie sa na ľade. Z výpovede svedka Mgr. U. Q., ktorý pracuje v spoločnosti žalovaného ako technický riaditeľ, súd zistil, že v deň, kedy prišlo k úrazu žalobkyne, mu kolegovia zakričali, že žalobkyňa spadla. Následne vyšiel z budovy von na dvor a videl ležať žalobkyňu na zemi na príjazdovej ceste. Vedel, že niekto z kolegov zavolať záchrannú službu. Dvaja z kolegov niesli pani žalobkyňi rohož, aby neležala na zemi. Svedok vypovedal, že v čase pádu sa nachádzal v kancelárii v budove. Dole zišiel až po tom, ako mu oznámili, čo sa stalo. Do príchodu záchranej služby bola žalobkyňa zakrytá a pod ňu bola podložená rohož. Svedok taktiež uviedol, že chodník bol odrhnutý, pričom si všimol, že žalobkyňa mala obuté čižmy na vysokom opätku s hladkou podrážkou. Z výsluchu svedka Ing. V. U., ktorý je zamestnancom žalovaného, súd zistil, že v čase, kedy došlo k úrazu, bol na prízemí budovy, kedy počul krik a preto vybehol von z budovy. Mal byť jedným z prvých, čo videl ležať žalobkyňu na príjazdovej ceste. Pýtal sa žalobkyne, čo sa jej stalo a či sa vie zdvihnúť, načo mu odpovedala, že nie. Ihneď bežal do budovy, kde mu kolegovia podali rohož a nejakú bundu. V tom čase už bola privolaná záchranná služba. Podľa svedka bol chodník schodný. L. Y. X., ktorý v minulosti pracoval u žalovaného, vypovedal, že v čase, kedy došlo k úrazu, bol v práci. Keď videl žalobkyňu ako leží na zemi a kričí, pribehol k nej. Chceli ju dať dovnútra, avšak žalobkyňa im povedala, že sa vôbec nemôže hýbať a tak svedok zavolať záchranku. Tí mu poradili, aby s

ňou do príchodu záchranky vôbec nehýbali a keď môžu, aby pod ňu niečo podložili. Následne prišla záchranka a žalobkyňu pomohli naložiť do sanitky. Na otázku právnej zástupkyne žalobkyne čo mala žalobkyňa obuté, svedok uviedol, že mala čiernu obuv, konkrétne kotníkové topánky na približne 5 cm vysokom opätku.

1.6. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že porušením právnej povinnosti má zákon na mysli objektívne vzniknutý rozpor medzi tým, ako osoba skutočne konala, prípadne opomenula konať a ako konať mala, aby splnila povinnosti jej uložené právnym predpisom alebo inou právnou skutočnosťou. Protiprávne konanie musí byť poškodeným preukázané, takisto ako vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti ako príčinou vzniku škody a škodou a jej rozsahom. O protiprávnosť konania škodcu ide aj v prípade porušenia všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Prevenčná povinnosť, ktorú zákon v § 415 ukladá každému, znamená, že každý je povinný zachovávať taký stupeň opatrnosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétne časové a miestne situácie rozumne požadovať a ktorý je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd. Medzi subjekty, ktoré sú podľa stabilnej judikatúry súdov výslovne povinné dodržiavať generálnu prevenčnú povinnosť, patria aj správcovia komunikácie, železničné podniky, vlastníci nehnuteľností (k tomu bližšie v judikatúre R 93/1957, rozsudok NS ČR z 20. 02. 2002 spisovej značky 25 Cdo 2471/2000, R 17/1952). Všeobecná občianskoprávna prevencia podľa § 415 Občianskeho zákonníka je teda právnou povinnosťou, ktorej porušenie predstavuje protiprávne konanie a má za následok vznik všeobecnej povinnosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Každý je povinný počínať si podľa podmienok konkrétnej situácie tak starostlivo, aby pri tom nespôsobil škodu na zdraví, majetku a právach iného, čo znamená, že je povinný zachovávať pri svojom konaní, s ohľadom na konkrétne podmienky, vždy taký stupeň pozornosti, starostlivosti a ohľaduplnosti, ktorý je spôsobilý vždy zabrániť vzniku škôd. Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25 Cdo 2471/2000, podľa ktorého povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo k škodám, znamená pre vlastníka nehnuteľnosti povinnosť užívať a spravovať svoj majetok tak, aby jeho stav nespôsobil škodu inému, teda dbať aj o to, aby na jeho vlastnom pozemku boli vykonané opatrenia zamedzujúce alebo znižujúce možnosť vzniku škody na zdraví, na majetku alebo iných hodnotách, a pokiaľ už škoda hrozí, vykonať opatrenia na jej odvrátenie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej veci nie je splnený prvý predpoklad potrebný pre priznanie nároku a to porušenie právnej povinnosti, keďže žalovaný neopomenul zachovávať taký stupeň opatrnosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétne časové a miestne situácie rozumne požadovať, a ktorý je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo v konaní svedeckými výpoveďami preukázané, že schodnosť chodníka ako aj príjazdovej cesty do areálu žalovaného bola zabezpečená primerane k ročnému obdobiu a vtedy aktuálnemu počasiu. Zo svedeckých výpovedí mal súd zároveň za preukázané, že žalobkyňa nemala zrejme najvhodnejšiu obuv, čo mohlo byť jednou z príčin, prečo došlo k úrazu. Súd dospel k záveru, že zodpovednosť žalovaného nie je daná. Podľa názoru súdu vykonaným dokazovaním neboli preukázané tvrdenia žalobkyne, že chodník, nachádzajúci sa v areáli žalovaného, ako aj príjazdová cesta, neboli riadne upravené. Podľa súdu prvej inštancie nie zanedbateľnou bola aj skutočnosť, že žalobkyňa nešla po chodníku, ale po príjazdovej ceste určenej pre motorové vozidlá. Ďalšou podstatnou skutočnosťou bolo, že žalobkyňa, ako vyplynulo zo svedeckých výpovedí, nemala obutú vhodnú obuv, čo taktiež mohlo byť príčinou pošmyknutia sa. Dôkaz predložený žalobkyňou, ktorým je fotografia topánky, súd nepovažoval za taký, ktorým by sa podarilo žalobkyni vyvrátiť tvrdenia svedkov. Zo zvukového záznamu Záchrannej zdravotnej služby taktiež nevyplynuli tvrdenia uvádzané žalobkyňou v podanej žalobe. V zázname sa len konštatuje, že žalobkyňa sa šmykla na ľade a nemôže pohnúť nohou. To bolo však iba konštatovanie osoby, ktorá záchranú službu privolávala a túto informáciu mala zrejme od žalobkyne. Súd dôvodil, že v konaní žalobkyňou navrhnutý dôkaz a to výsluch svedka Y. F. nevykonal, keďže žalobkyňa nemala vedomosť, z akej adresy má byť svedok volaný. Z registra obyvateľov Slovenskej republiky súd zistil, že Y. F. má trvalý pobyt nahlásený v Bratislave - Petržalke, z ktorej sa ho súdu predvolať nepodarilo. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobkyňa v konaní, ňou navrhnutými a súdom vykonanými dôkazmi nepreukázala, že príčinou úrazu neboli aj iné okolnosti ako napríklad nevhodná obuv alebo nedostatočná pozornosť. Súd sa stotožnil s procesnou obranou žalovaného, že žalobkyňa ničím nepreukázala, že by chodník pre chodcov ako aj príjazdová cesta pre vozidlá bol v čase úrazu zľadovatený a šmykľavý. Nebolo sporné, že žalobkyňa v deň úrazu prišla do areálu žalovaného, pričom k úrazu došlo o 13:00 hod., kedy sa žalobkyňa vracala do areálu. Taktiež bolo nesporné, že z výpovedí svedkov Y. X., ktorý privolával záchranú službu a U. Q., vyplynulo, že žalobkyňa nemala obutú vhodnú obuv. Súd tak dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebol preukázaný základný predpoklad pre vyhovieť žalobe a tým je zodpovednosť žalovaného za

škodu resp. protiprávne konanie žalovaného, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol, a keďže nebola preukázaná zodpovednosť žalovaného za škodu, jednotlivými, žalobkyňou uplatnenými, nárokmi, sa ďalej nezaoberal.

1.7. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania, keďže v konaní mal úspech v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.). Podľa žalobkyne skutkový stav nebol z vykonaných dôkazov zistený správne, pretože predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu boli splnené, a to aj predpoklad porušenia právnej povinnosti. Žalobkyňa vidí priznanie porušenia právnej povinnosti u žalovaného aj v tom, že bol ochotný prísť na mimosúdnu dohodu a ponúkol jej aj odškodnenie, toto však nebolo dostačujúce, preto ho žalobkyňa neprijala. Poukázala na to, že svedok U. Q. vo svojej výpovedi uviedol, že chodník bol odhrnutý. Z výpovede tohto svedka nemožno zistiť, či bol chodník pre chodcov alebo príjazdová cesta pre motorové vozidlá zľadovatela, svedok uviedol iba, že chodník bol odhrnutý a keďže v tento deň snežilo, svedok potvrdil iba odhrnutie chodníka od napadaného snehu. Poukázala aj na to, že v čase jej pádu sa svedok nachádzal v budove, preto nie je vylúčené, že niekto v čase medzi pádom žalobkyne a jeho príchodom chodník od snehu odhrnul. Zároveň svedok uviedol, že o údržbu príjazdovej cesty sa žalovaný stará takým spôsobom, že býva posypávaná ráno a počas dňa podľa potreby, pričom nevedel uviesť kedy bola cesta v ten deň posypávaná. Tento svedok zároveň uviedol, že žalobkyňa mala obuté čižmy na vysokom 5-7 cm opätku s hladkou podrážkou. Odvolateľka ďalej poukázala na to, že svedok V. U. vo svojej výpovedi uviedol, že prístupový chodník bol zasnežený a na otázku právneho zástupcu žalovaného, či bol podľa neho chodník zľadovatelný alebo šmykľavý odpovedal: „Išiel som po chodníku“. Túto odpoveď svedka U. nie je možné, podľa odvolateľky, v žiadnom prípade interpretovať tak, že chodník bol schodný, ako to urobil súd v bode 20. odôvodnenia rozsudku, keďže z odpovede svedka na položenú otázku nie je možné zistiť, či bol chodník zľadovatelný alebo šmykľavý, ani či bol schodný. Podľa odvolateľky z výpovede svedka Michala X. vyplýva, že žalobkyňa mala obuté kotníkové topánky na opätku, pričom tento svedok sa k schodnosti chodníka či prístupovej cesty vôbec nevyjadroval. U. na rozpory vo výpovedi svedkov Q. a U. v otázke zasneženia či odhrnutia chodníka pre chodcov ako aj vzhľadom na to, že ani jeden zo svedkov neuviedol, či sa ľad nachádzal na príjazdovej ceste, na ktorej žalobkyňa utrpela úraz, z týchto výpovedí nie je možné usúdiť, či žalovaný zabezpečil schodnosť chodníka a príjazdovej cesty, a teda ani nie je možné konštatovať, že neporušil právnu povinnosť predchádzať škodám na zdraví. Opačné hodnotenie dôkazov je v rozpore so zákonom (§ 191 C.s.p.) aj zásadami, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený. Nebolo tak vyvrátené tvrdenie žalobkyne, že chodník aj príjazdová cesta boli zľadovatelé. Podľa odvolateľky rozpory sú aj vo výpovediach svedka Y. X. a U. Q., keďže jeden z nich uviedol, že žalobkyňa mala obuté čižmy a druhý uviedol, že mala obuté kotníkové topánky, čo je zásadný rozdiel. Vzhľadom na tento rozpor vo výpovediach nemožno jednoznačne ustáliť, že mala nevhodnú obuv. Tieto výpovede sú v rozpore aj s vyjadrením samotnej žalobkyne, podľa ktorej sú výpovede svedkov v tejto časti nepravdivé, pretože v deň úrazu mala obuté čižmy na nízkom opätku, ktorých fotografiu doložila do spisu, keďže išla zaúčať novú upratovačku, ktorej s upratovaním aj pomáhala. Upratovať v tak vysokých opätkoch by bolo vrcholne nepraktické a navyše žalobkyňa nikdy počas svojho života topánky na opätku vysokom 5 a viac cm nenosila ani nevlastnila. Odvolateľka poukázala na to, že svedkovia U. Q. a V. U. sú zamestnancami žalovaného, svedok Y. X. bol v čase jej úrazu tiež zamestnancom žalovaného, pričom zrejme pracovnoprávny vzťah bol dôvodom ovplyvnenia svedkov pri ich výpovedi. Pokiaľ ide o obuv, ani 5 cm opätok by neznamenal zbavenie zodpovednosti žalovaného za škodu žalobkyne. Všeobecne o nevhodnej obuvi by bolo možné hovoriť vtedy, ak by mala obuté napríklad tzv. „lodičky“ určené do interiéru, čo však v konaní tvrdené ani preukázané nebolo. Súd ani jednoznačne neurčil, že mala obutú nevhodnú obuv, pretože konštatoval, že „žalobkyňa zrejme nemala najvhodnejšiu obuv, čo mohlo byť jednou príčinou, prečo došlo k úrazu.“ Odvolateľka opätovne poukázala na to, že do budovy žalovaného nešla po dláždenom chodníku pre chodcov, pretože tento bol šmykľavý a zľadovatelný, ale prešla na príjazdovú betónovú plochu, ktorá bola zasnežená, neodhrnutá a neupravená proti šmyku (neposypaná kameňmi ani soľou), avšak jej sa zdala schodnejšia, keďže na povrchu nebola pokrytá ľadom, ľad pod tenkou vrstvou snehu nebolo vidieť. Dávať žalobkyňu na ľarchu, že si na prechod vybrala príjazdovú betónovú plochu, ktorá sa jej na prechod zdala schodnejšia ako viditeľne zľadovatelný dláždený chodník pre chodcov, je absurdné. Po tejto ploche bežne chodili všetci zamestnanci žalovaného, nebola vyhradená výlučne pre vozidlá ani označená zákazom vstupu chodcov. Odvolateľka poukázala aj na zvukovú nahrávku telefonátu, ktorým zamestnanec žalovaného pán X.

nahlasoval úraz žalobkyne, kde na otázku pracovníka operačného strediska záchranej zdravotnej služby (ďalej len „OS ZZS“), či žalobkyňa spadla z výšky uviedol: „ona sa šmykla na ľade asi“, ďalej na odporúčanie pracovníka OS ZZS nech sa žalobkyňa nehýbe, sa pán X. opýtal: „Máme ju niekde dať? Lebo je na ľade...“ Podľa odvolateľky všetky tvrdenia žalovaného o schodnosti chodníkov sú po oboznámení sa s touto nahrávkou bezvýznamné a zjavne lživé. Pán X., zamestnanec žalovaného, OS ZZS jednoznačne uviedol, že žalobkyňa je na ľade, teda aj k úrazu došlo v dôsledku pošmyknutia na ľade, z čoho vyplýva, že žalovaný porušil právnu povinnosť predchádzať škodám, keď nezaistil bezpečnú schodnosť prístupovej cesty. Zároveň bolo preukázané, že sama nevolala na OS ZZS a údaje o páde na ľade, ktoré sa nachádzali v zázname o zhodnotení zdravotného stavu žalobkyne, ktorý je súčasťou súdneho spisu, pracovníci ZZS uviedli na základe údajov z telefonátu Y. X. na OS ZZS. Predmetná nahrávka je, podľa žalobkyne, objektívnym a autentickým dôkazom, keďže pán X. operačnému stredisku nahlasoval to, čo vnímal vlastnými zmyslami - že žalobkyňa sa bezprostredne po páde nachádzala na ľade. Konštatovanie súdu v bode 35. odôvodnenia rozsudku, že osoba, ktorá záchrannú službu privolávala (Y. X.) mala túto informáciu zrejme od žalobkyne, nevyplýva z predmetnej zvukovej nahrávky ani z iného dôkazu predloženého v konaní, preto je podľa odvolateľky takýto výklad dôkazu nezákonný. Okrem toho je nepravdepodobné, že v šoku po úraze a v bolestiach by bola spôsobilá Y. X. diktovať, čo má povedať OS ZZS. Žalobkyňa poukázala na to, že v uvedenej nahrávke výslovne zaznelo, že volajúci Y. X. na otázku pracovníka OS ZZS, či má žalobkyňa nohu nejak viditeľne zdeformovanú (čas: 4 min. 18 sek. - 4 min. 32 sek. nahrávky z pojednávania dňa 09.11.2018) povedal: „počkajte idem tam, hneď Vám poviem.... má skrčené nohy na zemi“, a následne sa Y. X. opýtal: „Máme ju niekde dať? Lebo je na ľade...“ čo znamená, že skutočnosti, ktoré reprodukoval pracovníkovi OS ZZS, videl vlastnými očami. Súd preto nesprávne vyhodnotil dôkaz - zvukovú nahrávku OS ZZS, v dôsledku čoho nebol skutkový stav zistený správne. Odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, eventuálne, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Podľa žalovaného súd prvej inštancie riadne a náležite vykonal dokazovanie, vykonané dokazovanie vyhodnotil správne a dospel k správnym skutkovým ako aj právnym záverom. Nepovažoval za morálne a pravdivé tvrdenie odvolateľky, že žalovaný priznal porušenie svojej právnej povinnosti tým, že bol ochotný pristúpiť na mimosúdnu dohodu. Poukázal na to, že nikdy v žiadnej komunikácii ani inak nepriznal porušenie akejkoľvek svojej povinnosti. Mrzí ho to, čo sa žalobkyňi stalo, avšak za tento stav nenesie žiadnu zodpovednosť. Je pravdou, že bol ochotný rokovať o možnosti mimosúdneho riešenia sporu, pretože spor považoval od samotného začiatku za zbytočný a zaťažujúci jednu aj druhú stranu časom a trovami. Preto ponúkol žalobkyňi sumu, ktorá mala kompenzovať stratu času a nákladov, ktoré by pri pokračovaní sporu musel vynaložiť. Nikdy nepriznal, že by porušil svoju právnu povinnosť a takto to aj pri predložení svojho návrhu žalobkyňi komunikoval. Pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdené nesprávne skutkové zistenia, poukázal na to, že žalobkyňa v odvolaní účelovo vytrháva z kontextu časti vykonaného dokazovania, ktorými sa snaží podporiť svoje tvrdenie o tom, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (a teda nepriamo, že žalovaný porušil svoju právnu povinnosť). Paradoxne však tvrdenia žalobkyne smerujú k tomu, že z vykonaného dokazovania niečo nevyplývalo, alebo že svedkovia niečo nepovedali (t.j. nepreukázali). Žalobkyňa však opomína základnú a zásadnú skutočnosť, a tou je fakt, že dôkazné bremeno v tomto konaní ťažilo žalobkyňu a žalobkyňa teda mala v konaní jasne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že žalovaný svoju právnu povinnosť porušil. Toto dôkazné bremeno však žalobkyňa neuniesla, pričom sa v odvolaní snaží poukázať na to, že žalovaný nepreukázal, že sa niečo nestalo. Počas súdneho konania mala žalobkyňa možnosť navrhovať dôkazy a pýtať sa predvolaných svedkov na skutočnosti, ktoré považovala za rozhodujúce pre objasnenie skutkových okolností. Žalobkyňa toto svoje právo aj čiastočne využila, avšak teraz z výpovedí svedkov doslova vyberá a vytrháva časti ich odpovedí a účelovo ich zoraďuje do viet, ktorými sa snaží navodiť dojem, že svedkovia tvrdili vlastne niečo iné ako vnímal súd alebo, že niečo nepovedali. Podľa žalovaného sa odvolateľka nebráni ani otvorenému zavádzaniu, keď napr. tvrdí, že svedok U. Q. nevedel uviesť, kedy bola v ten deň cesta posypávaná (svedok na otázku právneho zástupcu odpovedal a ak ju považovala právna zástupkyňa za nedostatočnú, mohla sa pýtať ďalej). Rovnako tak nie je pravdou, keď žalobkyňa tvrdí, že svedok V. U. uviedol, že prístupový chodník bol zasnežený (pravdou totiž je, že tento svedok uviedol, že „nemám pocit, že by cesta bola zasnežená“). Žalobkyňa cielene prekrúca a dezinterpretuje výsledky vykonaného dokazovania (napr. nerozlišuje, kedy svedkovia hovorili o chodníku a kedy o prístupovej ceste, opomína skutočnosť, že nikto zo svedkov nebol priamym svedkom pádu žalobkyne a teda okolnosti jej pádu ani nemohol nikto svojou svedeckou výpoveďou ozrejmiť ako aj opomína to, že

sama žalobkyňa v čase úrazu nevstupovala do areálu žalovaného po prvýkrát). Podľa žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy správne a to tak jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti a na ich základe dospel k jedinému možnému záveru, a to, že je žalobu žalobkyne potrebné zamietnuť, pretože porušenie právnej povinnosti žalovaného nebolo v konaní preukázané. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila odvolateľka. Poukázala na tvrdenie žalovaného, podľa ktorého nepreukázala, že chodník bol šmykľavý. Uviedla, že zdokumentovala, že chodník bol dláždený, pričom dlažba nemala protišmykovú úpravu ani žiadny posyp. Keramická dlažba vlhkosťou zostáva šmykľavá, čo sa stalo aj v prejednávanom prípade, vzhľadom na nepriaznivé počasie. Uviedla, že z nahrávky zdravotnej služby vyplýva, že osoba nahlasujúca úraz doslovne uviedla že „ona leží na ľade“. Podľa odvolateľky ide o jednoznačné tvrdenie svedka, že na ceste bol ľad. Odvolateľka uviedla, že sa nepohybovala po zakázanom území, keďže na ceste nebol zákaz vstupu chodcov. Poprela tvrdenie svedkov, že mala obuté vysoké topánky, čo zdokumentovala priloženou fotografiou. Opätovne odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a vyhovieť jej žalobe v celom rozsahu.

5. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobkyňa vo vyjadrení neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by mali preukazovať pochybenie prvoinštančného súdu alebo nesprávnosť jeho tvrdení vo vyjadrení. Odkázal na obsah svojho vyjadrenia ako aj podania v konaní pred súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno. Nesúhlasil s tvrdením, že zdokumentovala a preukázala, že porušil svoju právnu povinnosť, ktorá mala súvislosť s úrazom, ktorý utrpela. Žalobkyňa mala dostatok priestoru v konaní pred súdom prvej inštancie predkladať dôkazy, navrhnúť svedkov, resp. konfrontovať svedkov, ktorí boli v konaní vypočutí. Opätovne odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného už nevyjadrila.

7. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. februára 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Keďže sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8.1. Podľa § 420 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti (1). Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá (2). Zodpovednosť sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil (3).

8.2. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

8.3.1. Ako vyplýva zo žaloby, žalobkyňa sa predmetným žalobným návrhom domáhala voči žalovanému náhrady škody na zdraví ako aj nemajetkovej ujmy, vzniknutej v dôsledku porušenia právnej povinnosti žalovaným a to podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto v konaní zisťoval, či boli v prejednávanom prípade splnené predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka a to a) porušenie právnej povinnosti, b) vznik škody ako majetkovej ujmy, c) existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou, d) zavinenie toho, kto škodu svojim protiprávnym úkonom spôsobil. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa dňa 4.1.2016 okolo 13:00 hodiny smerovala do objektu žalovaného nachádzajúceho sa na Učiteľskej ulici č.15 v Bratislave za účelom plnenia zmluvných povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o poskytnutí služieb. Pri vstupe do objektu žalovaného sa pošmykla, spadla a poranila si dolnú končatinu. K žalobkyňi bola privolaná záchraná služba, zo Záznamu o zhodnotení zdravotného stavu vypracovaného Záchranou zdravotnou službou Bratislava dňa 4.1.2016 vyplýva, že pacientka udáva, že sa náhle pošmykla na ľade, počula prasknutie v oblasti členka a pociťuje bolesť a trpnutie. Iné poranenia neuviedla. Podľa žalobkyne

žalovaný riadne nezabezpečil schodnosť betónovej plochy, ktorú ako vhodnejšiu zvolila ako prístupovú cestu k budove žalovaného. Dôvodom úrazu bol pád na ľade. Ako dôkaz na preukázanie tvrdení uvedených v žalobe navrhla vypočuť svedka Y. F., ktorého výsluch sa súdu nepodarilo zabezpečiť z dôvodu, že sa nepodarilo predvolať svedka z adresy zistenej z Registra obyvateľov Slovenskej republiky a to Bratislava - Petržalka. Ďalej žalobkyňa navrhla súdu vyžiadať záznam z operačného strediska Záchrannej zdravotnej služby Slovenskej republiky. Z uvedeného záznamu súd zistil, že k žalobkyni bola privolaná záchranná zdravotná služba, osoba, ktorá nahlasovala úraz, uviedla pošmyknutie na ľade. Žalovaný tvrdil, že neporušil žiadnu svoju právnu povinnosť, uviedol, že žalobkyňa nešla po dláždenom chodníku pre peších, ale po ceste slúžiacej pre motorové vozidlá. Zotrval na tom, že chodník ako aj príjazdová cesta pre motorové vozidlá, boli riadne odpratané a ošetrené proti šmyku. Údržbu prístupových ciest k budove (chodníka ako aj príjazdovej cesty) vykonávajú zamestnanci žalovaného (údržbár) vždy ráno a následne podľa potreby. Rovnako tomu bolo tak aj v daný deň. Svedčí o tom aj skutočnosť, že nedošlo k pádu žiadneho zamestnanca žalovaného ani žiadneho z nájomcov priestorov v budove (resp. ich zástupcov), hoci prechádzali k budove niekoľkokrát za deň. Na návrh žalovaného súd ako svedkov vypočul Mgr. U. Q., K. V. U. a Y. X., keďže žalobkyňa namietala objektívnosť čestných prehlásení týchto osôb. Z výpovede svedka Y. Q., technického riaditeľa spoločnosti žalovaného, súd zistil, že v deň, kedy prišlo k úrazu, mu kolegovia zakričali, že žalobkyňa spadla. Následne vyšiel z budovy von na dvor a videl ležať žalobkyňu na zemi na príjazdovej ceste. Vedel, že niekto z kolegov zavolať záchrannú službu. Dvaja z kolegov niesli žalobkyni rohož, aby neležala na zemi. V čase pádu sa svedok nachádzal v kancelárii v budove. Dole zišiel až po tom ako mu oznámili, čo sa stalo. Do príchodu záchranej služby bola žalobkyňa zakrytá a pod ňou bola podložená rohož. Svedok uviedol, že chodník bol odhrnutý, všimol si, že žalobkyňa mala obuté čižmy na vysokom opätku s hladkou podrážkou. Odvolací súd zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 9.11.2018 (č. I. 149 a nasl.) zistil, že svedok ďalej uviedol, že nikoho nežiadal, aby cestu posypal soľou, nakoľko cesta bola posypaná. Z výpovede svedka Ing. U., zamestnanca žalovaného súd prvej inštancie zistil, že v čase, kedy došlo k úrazu, bol na prízemí budovy, počul krik a preto vybehol von. Mal byť jedným z prvých, ktorý videl ležať žalobkyňu na príjazdovej ceste. Pýtal sa jej, čo sa jej stalo a či sa vie zdvihnúť, na čo mu odpovedala, že nie. Ihneď bežal do budovy, kde mu kolegovia podali rohož a nejakú bundu. V tom čase už bola privolaná záchranná služba. Podľa svedka bol chodník schodný. Z výpovede svedka X., bývalého zamestnanca žalovaného súd prvej inštancie zistil, že v čase, kedy došlo k úrazu, bol v práci. Keď videl žalobkyňu ako leží na zemi a kričí, pribehol k nej. Chceli ju dať dovnútra, avšak žalobkyňa im povedala, že sa vôbec nemôže hýbať a tak svedok zavolať záchranku. Tí mu poradili, aby s ňou do príchodu záchranky vôbec nehýbali a keď môžu, aby pod ňu niečo podložili. Následne prišla záchranka a žalobkyňu pomohli naložiť do sanitky. Na otázku právnej zástupkyne žalobkyne, čo mala žalobkyňa obuté, svedok uviedol, že mala čiernu obuv, konkrétne kotníkové topánky na približne 5 cm vysokom opätku.

8.3.2. Vyhodnotením vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že v prejednávanej veci nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu a to porušenie právnej povinnosti, keďže žalovaný ako správca komunikácie neopomenul zachovávať taký stupeň opatrnosti, ktorý možno od neho, vzhľadom na konkrétne časové a miestne situácie, požadovať a ktorý je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd. Poukázal na to, že v konaní bolo svedeckými výpoveďami preukázané, že schodnosť chodníka ako aj príjazdovej cesty do areálu žalovaného bola zabezpečená primerane k ročnému obdobiu a vtedy aktuálnemu počasiu a zároveň, že žalobkyňa nemala zrejme najvhodnejšiu obuv, čo mohlo byť jednou z príčin úrazu. Za podstatnú považoval skutočnosť, že žalobkyňa nešla po chodníku, ale po príjazdovej ceste určenej pre motorové vozidlá. Fotografia topánky, ktorú predložila v konaní žalobkyňa, nepovažoval za dôkaz, ktorým by žalobkyňa vyvrátila tvrdenia svedkov. V zvukovom zázname Záchrannej zdravotnej služby sa konštatuje, že žalobkyňa sa šmykla na ľade a nemôže pohnúť nohou. Bolo to konštatovanie osoby, ktorá záchrannú službu privolávala a túto informáciu mala zrejme od žalobkyne.

8.4. Odvolateľka v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pri tomto odvolacom dôvode ide o taký postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, pri ktorom súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané.

8.4.1. Pokiaľ ide o výpoveď svedka Mgr. Q. (č. I. 150, 151), odvolateľka poukázala na to, že svedok vo svojej výpovedi uviedol, že chodník bol odhrnutý, z jeho výpovede tak nemožno zistiť, či bol chodník pre chodcov alebo príjazdová cesta pre motorové vozidlá zľadovatelá. Dôvodila, že v čase jej pádu sa svedok nachádzal v budove, preto nie je vylúčené, že niekto v čase medzi jej pádom a jeho príchodom chodník od snehu odhrnul. Poukázala aj na to, že svedok uviedol, že o údržbu príjazdovej cesty sa žalovaný stará takým spôsobom, že býva posypávaná ráno a počas dňa podľa potreby, pričom podľa

odvolateľky nevedel uviesť kedy bola cesta v ten deň posypávaná. Pokiaľ ide o schodnosť chodníka a cesty v čase úrazu odvolací súd, oboznámiac sa s obsahom výpovede svedka na pojednávaní konanom dňa 9.11.2018, konštatuje, že z jeho výpovede vyplýva, že cesta bola posypaná soľou, chodník bol odhrnutý.

8.4.2. K výpovedi svedka U. (č. I. 158) odvolateľka poukázala na to, že svedok v nej uviedol, že prístupový chodník bol zasnežený a na otázku právneho zástupcu žalovaného, či bol podľa neho chodník zľadovateľý alebo šmykľavý odpovedal: „Išiel som po chodníku“. Túto odpoveď svedka nie je možné, podľa odvolateľky, interpretovať tak, že chodník bol schodný, ako to urobil súd v bode 20. odôvodnenia rozsudku. Z odpovede svedka nie je možné zistiť, či bol chodník zľadovateľý alebo šmykľavý, ani či bol schodný. Podľa odvolateľky z výpovede svedka Y. X. vyplýva, že žalobkyňa mala obuté kotníkové topánky na opätku. Pokiaľ ide o schodnosť chodníka a cesty v čase úrazu odvolací súd konštatuje, že dotknutý svedok uviedol, že nemá pocit, že by cesta bola zasnežená, pričom on sa vrátil asi pol hodinu predtým z obeda, na otázku, či bol chodník schodný alebo šmykľavý uviedol, že išiel po chodníku.

8.4.3. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedenými svedeckými výpoveďami bol potvrdený záver, ku ktorému došiel súd prvej inštancie a to, že schodnosť chodníka ako aj príjazdovej cesty do areálu žalovaného bola zabezpečená primerane k ročnému obdobiu a vtedy aktuálnemu počasiu.

8.5. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní namietala rozpory vo výpovedi svedkov Q. a U. v otázke zasneženia či odhrnutia chodníka pre chodcov odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie postupoval pri výsluchu svedkov v súlade s § 202 C.s.p. (po poučení svedkov podľa § 196 ods. 2 a § 201 C.s.p.). Na pojednávaniach v dňoch 9.11.2018 a 12.12.2018, na ktorých boli dotknutí svedkovia vypočutí, bola prítomná žalobkyňa ako aj jej právna zástupkyňa, ktoré mali možnosť na prípadné rozpory vo výpovediach svedkov poukázať, trvať na ich odstránení, prípade aj postupom podľa § 199 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého svedkovia, ktorých výpovede si odporujú, môžu byť vylúchnutí spoločne.

8.6. Odvolateľka v odvolaní namietala aj rozpory vo výpovediach svedka Y. X. a U. Q., keďže jeden z nich uviedol, že žalobkyňa mala obuté čizmy a druhý uviedol, že mala obuté kotníkové topánky, čo je podľa žalobkyne zásadný rozdiel. Vzhľadom na tento rozpor vo výpovediach nemožno, podľa žalobkyne, jednoznačne ustáliť, že žalobkyňa mala nevhodnú obuv. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné poukázať na to, že je otáznе, čo dotknutý svedok považoval za čizmy a ďalší svedok za kotníkové topánky, či v tomto označení zimnej obuvi vôbec vnímali rozdiel. Takýto prípadný rozpor bolo však potrebné odstrániť ihneď pri výsluchu dotknutého svedka, na čo mali žalobkyňa ako aj jej právna zástupkyňa priestor na pojednávaní, keďže mali možnosť klásť svedkovi otázky.

8.7. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní poukázala na to, že zo zvukovej nahrávky telefonátu, ktorým zamestnanec žalovaného nahlásil úraz žalobkyne operačnému stredisku záchranej zdravotnej služby vyplýva, že pán X. uviedol, že žalobkyňa je na ľade, teda aj k úrazu došlo v dôsledku pošmyknutia na ľade, z čoho podľa nej vyplýva, že žalovaný porušil právnu povinnosť, odvolací súd uvádza, že podľa nahrávky sa oznamovateľ pýtal, či majú žalobkyňu niekde dať, lebo je na ľade, pričom predtým uviedol, že sa asi pošmykla na ľade. Len na základe uvedeného konštatovania nie je možné, podľa názoru odvolacieho súdu, dospieť k jednoznačnému záveru o porušení právnej povinnosti zo strany žalovaného. Z vykonaného dokazovania výsluchom svedkov bolo preukázané, že žalovaný zabezpečoval údržbu prístupových ciest k budove, chodníka ako aj príjazdovej cesty, prostredníctvom svojich zamestnancov a to vždy ráno a následne podľa potreby. Bolo preukázané, že chodník bol odhrnutý a cesta bola posypaná soľou. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, žalovaný neopomenul zachovávať taký stupeň opatrnosti, ktorý možno od neho, vzhľadom na konkrétne časové a miestne situácie, požadovať a ktorý je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd.

8.8. Odvolací súd poukazuje na to, že medzi základné povinnosti strany sporu patrí povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná. Následky spojené s nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Žalobkyňa v prejednávanej veci, podľa názoru odvolacieho súdu, neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, ako prvý z predpokladov vzniku jeho zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

8.9. Vychádzajúc z § 415 Občianskeho zákonníka, aj žalobkyňa bola povinná dodržať všeobecnú prevenčnú povinnosť a počínať si tak, aby ku škode nedošlo, teda bola povinná jednak obuv ako aj svoju chôdzu a voľbu prístupu do budovy, prispôbiť aktuálnym poveternostným podmienkam. Vykonaným

dokazovaním výsluchom svedkov bolo preukázané, že žalobkyňa mala na nohe obuv s opätkom, asi 5 cm (opak žalobkyňa nepreukázala ani dôkazom na č. I. 79 spisu, fotografiou zimnej obuvi, ktorá nie je dôkazom toho, že práve túto obuv mala žalobkyňa obutú v čase úrazu) a na prístup do budovy zvolila cestu určenú pre autá a nie chodník určený pre chodcov, ktorý bol odhrnutý od snehu. Vzhľadom na vtedy aktuálne poveternostné podmienky bola namieste aj primeraná miera opatrnosti zo strany žalobkyne, ktorá však, podľa názoru odvolacieho súdu, absentovala.

8.10. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní namietala, že žalovaný priznal porušenie právnej povinnosti tým, že bol ochotný pristúpiť na mimosúdnu dohodu a ponúkol jej aj odškodnenie, odvolací súd uvádza, že z tohto postoja žalovaného nemožno vyvodiť vznik jeho zodpovednosti za škodu, išlo o prejav hospodárnosti, ako uviedol aj sám žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval podľa § 191 C.s.p. a dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaný porušil právnu povinnosť ako zákonný predpoklad zodpovednosti za škodu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil (§ 387 C.s.p.).

10. Žalobkyňa odvolaním napadla aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Žalovaný bol v prejednávanej veci plne úspešný, správne preto rozhodol súd prvej inštancie, keď postupom podľa § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).